

HỘI THỨ BA MƯƠI MỐT CHIẾC MẶT NẠ BỊ LỘT

Cả triều vua Tấn Võ Đế hôm nay nhộn nhịp hơn ngày tết vì triều đình tổ chức lễ hội mừng vua lành bệnh, nhờ thuốc của Khiết Đan hoà thượng.

Khiết Đan đã y hẹn trong bức cấm nang hội triều đúng ngày thứ ba với những thang thuốc quý. Uống thang thuốc đầu vua cấm khẩu, uống thang thứ hai vua mê man bất tỉnh, cả triều đình náo loạn, Thái hậu đòi bắt giam Khiết Đan, nhưng Khiết Đan quả quyết uống thang thứ ba hết bệnh. Quả như rằng, uống thang thứ ba vua đi cầu ra huyết đen và hết bệnh luôn.

Khỏi bệnh vua hỏi Khiết Đan :

- Tại sao trên núi Định Quân, hoà thượng không chữa cho trăm lành bệnh ngay ?

- Muôn tâu bần tăng bẩm độn biết phải ba ngày sau bệ hạ mới hết bệnh được nên không dám cãi số trời. Hơn nữa ba ngày qua ở núi Định Quân có nhiều chuyện động trời.

- Chuyện gì mà động trời, lại chuyện lãng Không Minh chứ gì ?

- Tất cả mọi chuyện bần tăng biết được là do tướng Đỗ Dự bị nạn về chùa kể cho nghe. Xin bệ hạ hỏi Đỗ Dự sẽ rõ.

- Là quá trăm cho người đi gọi thần bôc Quán Bật về dự lễ mừng sao giờ này chưa thấy Quán Bật tới.

Thừa tướng Gia Sủng vội tâu :

- Muôn tâu Quán Bật về núi mất tích luôn, kiếm không ra nữa...

Đỗ Dự chen vô :

- Thần nghi Quán Bật là bóng đen thẳng cùi quá.

- Khanh có bằng cứ gì.

- Thần không có bằng cứ nhưng nghi lắm.

- Nhưng Quán Bật đâu có võ nghệ đương đầu nổi với khanh.

- Muôn tâu có thể Quán Bật dẫu nghề võ.

Khiết Đan chêm vô :

- Bần tăng cũng có ý nghĩ như tướng quân Đỗ Dự.

- Thế theo hoà thượng bóng trắng là ai ?

- Điều đó bần tăng không đoán nổi.

- Muôn tâu thần bosc Quán Bật đã tới.

Gia Sủng tâu thêm :

- Muôn tâu về núi thần bosc Quán Bật ốm liệt luôn nên bây giờ chỉ ngồi chứ không đi được. Nghe tin Thánh thượng kêu Quán Bật đã đi cáng đến đây và xin cáo lỗi không thể tung hô được.

- Được trăm miễn lễ cho thần bosc, khah cho Quán Bật vô châu.

Quán Bật được hai người dìu vô và quì xuống nói với Tấn Võ Đế.

- Hạ thần còn nhớ khi được Thánh thượng cho về núi dưỡng bệnh Thánh thượng có dặn khi cần sẽ gọi. Vì vậy nghe lệnh gọi dù đau tê liệt không đi được thần cũng hồi triều. Vậy xin bệ hạ dạy bảo điều gì cho thần biết để rồi thần còn về núi dưỡng bệnh...

- Thần bosc nói đúng, nhưng hãy ăn tiệc mừng trăm hết bệnh cái đã rồi trăm sẽ có chuyện bàn với khanh.

Trong bàn tiệc Quán Bật được xếp ngồi cạnh Khiết Đan, Đỗ Dự và Gia Sủng. Suốt bữa tiệc vua hết lời ca ngợi Khiết Đan là thánh y, Khiết Đan thì một mực nói vua khỏi bệnh là nhờ đức vua lớn của vua.

Đỗ Dự hết nhìn Quán Bật lại nhìn Khiết Đan. Tiệc đang dở dang Đỗ Dự xin phép ra ngoài nói để kiểm sát việc canh gác.

Đỗ Dự vừa ra khỏi bàn tiệc thì có hai bóng đen theo dõi. Đỗ Dự quay lại rượt bóng đen thì mất dấu nơi vườn thượng uyển, nhưng lại thấy bóng trắng chập chờn nẻo xa thì phóng lại.

- Hãy cố đuổi bắt bọn Quán Bật, chớ có giết Quán Bật nhé. Ta khuyên người nên bớt nhúng tay vào máu, oán trả oán đó.

- Người là ai mà dạy đời vậy ?

- người muốn biết ta là ai để làm gì ? Ta có bao giờ hại người đâu. Hãy theo bọn Quán Bật đi. Hẩn ở ngôi đền thờ thần ở hướng Bắc, cần cứ đến đấy sẽ gặp hẩn. Nói dứt lời bóng trắng phóng đi mất.

Đỗ Dự huy động ngay binh mã tới ngôi đình thần phía bắc kinh thành vây chặt vòng trong vòng ngoài, rồi thân chinh Đỗ Dự lên mái ngói dỡ ngói nhìn vô thấy thấp thoáng vó ánh đèn và bóng người ở sau dinh liền truyền tới và vô cùng ngạc nhiên thấy tên cùi núi Định Quân đang ngồi với đồng bọn.

Đỗ Dự giật mình tại sao tên cùi đến đây và Quán Bật lại ở trong cung ăn tiệc. Đỗ Dự đang suy nghĩ bỗng có tiếng nói :

- Hình như có nhiều người đi bên ngoài.

- Chuẩn bị chiến đấu.

Đám người của tên cùi tản ra tứ phía. Đỗ Dự phóng xuống chém luôn tên cùi.

- Choeng.

Gươm Đổ Dụ đựng gươm của hai vệ sĩ bảo vệ tên cùi. Khi Đổ Dụ vừa đứng vững thì bị hai tên này vây đánh liền.

Đổ Dụ đánh với hai vệ sĩ của tên cùi thấy nhức tay, kiếm pháp của hai tên này quá lợi hại không áp đảo được mà tên cùi cứ ngồi cười nhạt. Đổ Dụ bèn nghĩ tới đòn hiểm quơ tay ném năm ngon phi tiêu có tẩm thuốc độc vào ngực tên cùi.

Tên cùi vừa trúng phi tiêu thì Đổ Dụ cũng ôm mặt té và bị hai tên vệ sĩ của tên cùi chém chết luôn. Thì ra tên cùi trúng phi tiêu đã phóng đao vào mặt Đổ Dụ.

Chớp nhoáng quân lính ào vào trả thù cho chủ tướng chém chết hai vệ sĩ của tên cùi.

- Không nên đổ máu nữa. Ta đã ngăn mà vẫn không được, đúng số trời đáng tiếc. Tay chân tên cùi và lính tráng nghe bóng trắng nói đều bỏ vũ khí đứng nhìn nhau.

Bóng trắng đến bên tên cùi.

- Chúng ta đâu có xa lạ gì nhau phải không bạn...Bạn nhớ lại tôi có bao giờ hạ bạn, thế mà bạn theo tôi 'quật'hoài. Tại sao bạn lại như vậy... ?

- Ta dư biết ta sẽ chết thảm, nhưng ta phải trả thù cho tổ tiên ta...

- Người là ai phải Quân Bật không ?

Tên cùi không đáp thờ phều phào và ra dấu bảo bóng trắng đừng nói nữa. Nhưng bóng trắng đã đưa tay giật lớp mặt nạ cùi ra, và gương mặt Quân Bật hiện hiện rõ ràng.

- Thần bocc Quân Bật.

- Đún ta là Thần bocc Quân Bật đây, các người ngạc nhiên là phải lắm. Ta là bocc sư mà chết vì gươm đao chỉ vì ta cãi số trời. Ta không hối hận. Ta chỉ tiếc chưa giết được Tấn Võ Đế.

- Tại sao thế ? Đức vua đâu có thù oàn gì với người.

- Có chứ, dòng họ Tư Mã có thù với họ Quân. Gia phả nhà ta ghi rõ ràng chuyện này.

- Tại sao người không chường mặt ra giết vua ?

- Vì ta bói thấy Tấn Võ Đế mạng lớn quá. Ta mới dựa hơi Không Minh để giết Tấn Võ Đế vì họ Tư Mã và họ Gia Cát cùng có thù lớn. Ta biết lằng Không Minh có nhiều cạm bẫy nên đẩy Tấn Võ Đế xuống đó chết vì cạm bẫy Không Minh. Nhân đó ta đi tìm kho tàng Không Minh và quyển Thánh thư. Nhưng mạng Tấn Võ Đế lớn quá ta phải cáo bệnh thay hình đổi dạng để giết Tấn Võ Đế nhưng hấn đâu về triều và tên chó chết Đổ Dụ phá ta, ta không về triều giết

Tấn Võ Đế được. Cả người nữa, người cũng cần ta. Hôm nay ta định giết Tấn Võ Đế nhưng bị người chỉ cho Đỗ Dự đem quân tới tấn công ta. Người không phải Khổng minh mà cũng là kẻ có tham vọng như ta mà thôi.

- Ta không ngăn mi nghĩ về ta thế nào, nhưng ta biết người thông minh và dư biết ta là ai.

- Thôi đừng lên mặt đạo đức giả với kẻ sắp chết. Rồi người cũng sẽ rút mặt nạ thôi. Lẽ đời là thế. Ráng mà tu hành...

- Ta làm gì có mặt nạ mà rút...ta chỉ đóng vai hoà giải thôi...

Bỗng nhiên một bóng trắng nữa xuất hiện.

- Mi là Khổng Minh Gia Cát Lượng rơm phải không...

Bóng trắng thứ hai tung cây gậy trầm ra tấn công bóng trắng thứ nhất.

Bỗng Quân Bất hét lên rồi chết.

- Thầy hãy trả thù cho đệ tử...

- Đệ tử yên chí...

Lúc ấy quân triều đình đã kéo đến đông như kiến và có cả sự hiện diện của Tấn Võ Đế. Tấn Võ Đế hô :

- Hãy bắt cho ta cả hai bóng trắng xem ai là Khổng Minh thật.

Quân lính siết chặt vòng vây. Trong chớp mắt bóng trắng thứ nhất nhảy ra khỏi vòng vây chỉ còn lại bóng trắng thứ hai cầm cây gậy trầm bị kẹt trong vòng vây. Bóng trắng thứ hai võ nghệ có giỏi nhưng một mình làm sao địch được cả ngàn quân lính triều đình trong đó có nhiều tướng tài võ nghệ cao thành ra cuối cùng bị bắt trói :

- Khổng Minh sao mi không dám ngược nhìn lên.

Bóng trắng thứ nhất ở trên ngọn cây cười giễu bóng trắng thứ hai.

Bóng trắng thứ hai cười.

- Mi hơn thua với ta thì chính mi huỷ diệt những gì mi bảo vệ ở núi Định Quân.

Nói dứt lời bóng trắng thứ hai tung tù tay ra một vật tròn nhỏ màu sẫm, một tiếng nổ đùng vang lên và bao nhiêu dây trói trên người bóng trắng thứ hai đứt tung, quân lính triều đình và bóng trắng thứ nhất đều hốt hoảng tìm nơi ẩn náu. Khói tan bóng trắng thứ không thấy nữa.

Bóng trắng thứ nhất trên cây nói vọng xuống với Tấn Võ Đế

- Phải về ngay núi Định Quân kéo trẻ mất...

Tấn Võ Đế nghe bóng trắng thứ nhất nói thì lâm bẫm :

- Hai bóng trắng ai là Khổng Minh. Phải nhờ Khiết Đan giải quyết chuyện này...

Dứt lời Tấn Võ Đế ra lệnh cho quân lính chuyển ngay tới núi Định Quân.